



Jūros ošimas.

Karklė, tuščias akmenuotas paplūdimys ir galingos rudeniškos bangos.

Pamažu vilnys užlieja medines grindis, plačias lovos kojas, užgriūna ant baltų, suglamžytų patalų, permerkia pūkinę pagalvę, šniokšdamos įsrūva į ausis...

Kas čia? Vos pramerktos akys limpa ir sunkiai fokusuoja raudonai šviečiantį užrašą radijo žadintuvo ekrane. Apgraibomis ant nosies uždėti apvalūs akiniai padeda geriau atpažinti raides ir skaičius. 5.24. Ir užrašas *Kolmapäev*. Mmm!??? Jis pakelia ranką ir kone trinktelėdamas paspaudžia ramybę sutrikdžiusio aparato išjungimo mygtuką. Bet „jūros“ ošimas tik dar pagarsėja. Tuomet vyras trukteli už laido ir ištraukia kištuką. Išsijungia gergždžianti beprasmių radijo bangų transliacija. Tylu. Tamsu. Tuščia.

Jis persiverčia ant kito šono norėdamas patikrinti, ar ankstyvas ir netikėtas radijo šnypštimas nepažadino žmonos. Deja. Buvo pamiršęs. Šiąnakt ji eilinį sykį ir vėl nenakvojo namuose...

Padėjęs akinius į šoną užmerkia akis. „Ankstyvas rytas, galiu dar pamiegoti“, – mąsto Antanas, tačiau atsipalaiduoti niekaip nepavyksta. Tiesa, dabar taip būna ir dažną vakarą, bet dienos pabaigoje gelbėja zolpidemas. Arba *Trapiche Malbec*. Arba septynios pasakėlės keturmečiui sūnėnui, kai šis lieka nakvoti pas juos.

5.46. Kai nebeužmiegi ir dar pernelyg anksti galvoti apie skubius kasdieninius reikalus, belieka mąstyti apie gyvenimą. Šiandien jis tuščias kaip spygliuota ir raiba ties jūros bangų linija besirutuliojanti kriauklė, kurią jau prieš daugelį metų apleido moliuskas, – vienintelis jos architektas ir tikrasis gyventojas. Į kietą kiautą sukalkėję nepajudinami *rimto žmogaus* atributai – visuomeninis statusas, saugi kasdienybė, patogį buitį – saugo ištuštėjusį pilvakojo urvelį. Kada kriauklės šeimininkas paliko savo namus, Antanas prisiminti nepajėgia. Rodos, viskas jau seniai taip pilkšva ir nyku. Namuose lyg niekas nepasikeitę, tačiau darbe, *suėdančiame* daugiau nei pusę gyvenimo laiko ir keturis penktadalius minčių, jo apsukos nuolat lėtėja. Vadovas kas savaitę išreiškia vis daugiau nepasitenkinimo jo darbo kiekybe (mažėja suteiktų paslaugų skaičius) ir kokybe (netvarkingai užpildyti dokumentai, vieną mėnesį neįvykdytas, o kitą – viršytas planas, nepagrįstas lėšų švaistymas...). Maža to, privalu nuolat sekti be paliovos plūstančias naujienas bei teorijas, naujus įstatymus, įsakymus ir instruktažus. Neretai šviežesnės publikacijos paneigia ankščiau vyravusį supratimą, o keleto metų senumo sprendimai šiandienos žinojimo šviesoje atrodo taip graudžiai... Pats didelių pokyčių imtis nesiryžtų, todėl sunkiomis akimirkomis Antanas tiesiog

svajoja vieną dieną būti atleistas. Tuomet užsiregistruotų darbo biržoje ir ramiai, koki mėnesį ar du, maitindamasis grikiais su kefyru, užsidarytų vėjų perpučiamame užmiesčio sandėlyje ir pagaliau sukonstruotų plaustą, apie kurį su didžiuliu užsidegimu svajojo prieš trisdešimt metų (o jo tikslūs, tiesa, jau pageltę brėžiniai vis dar laukia stalčiuje), kol tą svajonę užpustė *rimti dalykai*. Tačiau tai būtų tikrai per gera istorijos pabaiga. Direktorius jo neatleis, dokumentų krūvos dar padidės, o lygiai kaip ir jis nepatenkinti savo gyvenimais interesantai vis intensyviau varstys jo darbo kabineto duris.

6.23. Alkis ima graužti skrandį ir egzistenciniai svarstymai baigiasi buitine mintimi – kas pusryčiams? Antanas išlipa iš lovos, prie jos randa tik kairiąją šlepetę. Velniai rautų, ir vėl viena dinga. Neturėdamas jėgų ieškoti antrosios, susisuka į nuskalbtą frotinį chalata ir basas šaltomis grindimis eina iki virtuvės. Šaldytuve – penki kiaušiniai, trys pradaryti indeliai majonezo, sviestas, sūris, suvytusi morka, lyg erdviame akvariume plaukiojantys keli marinuoti agurkai, du stiklainiai obuolienės ir pustušė skardinė kondensuoto pieno. Puode užkaičia tris kiaušinius ir laukdamas, kol jie išvirs, šaukštu kabina kondensuatą pieną. „Už šio produkto išradimą kažkam tikrai turėjo būti suteikta Nobelio premija“, – pamano Antanas. „O tas žmogus, kuris jį sukūrė, pasitarnavo žmonijai gerokai daugiau negu dešimt tokių kaip aš“, – mąsto toliau, kol visos mintys apsąla ir tampa per lipnu galvoti apie abstrakčius dalykus. Aštrus saldumas guodžia ir ramina. Užvirus kiaušiniams vyras sumažina kaitrą, dangčiu uždengia puodą, išmeta tuščią skardinę į šiukšliadėžę ir nueina į vonią. Atsuka šalto vandens čiaupą ir nuprausia apsimiegojusią, patinusią, senstelėjusią kaukę, neatskiriamai prilipusią prie jo veido. Pakelia akis į priešais kabantį veidrodį. Tamsūs ratilai ir putlūs maišeliai po akimis, per penkmetį pražilusi galva ir nakčia prasikalusi apšiurusi barzda. Kiek paraudę akių baltymai, pilkšva oda ir nusileidę lūpų kampučiai akivaizdžiai rodo, kad jo gyvenime yra buvę ir geresnių laikų.